

Евангелско и апостолско четиво за 10 неделя след Петдесетница

"Когато дойдоха при народа, приближи се до Него един човек, който падна на колене пред Него и рече: Господи, помилуй сина ми; по новолуние го хваща бяс, и зле страда, защото често пада в огън и често във вода; водих го при учениците Ти, ала те не можах да го изцерят. А Иисус отговори и рече: о, роде неверен и развратен! Докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете Ми го тука. И запрети Иисус на беса, и той излезе из момчето; и то от оня час оздравя.

Тогава учениците пристъпиха към Иисуса насаме и Му рекоха: защо не можахме ние да го изгоним? А Иисус им рече: поради вашето неверие; защото, истина ви казвам, ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: премести се от тука там, и тя ще се премести; и нищо няма да бъде за вас невъзможно. Тоя пък род не излиза, освен с молитва и пост. А когато се намираха в Галилея, Иисус им рече: Син Човеческий ще бъде предаден в човешки ръце, и ще Го убият, и на третия ден ще възкръсне. И те се нажалиха твърде много." ([Мат. 17:14-23](#))

Из първото послание на свети Апостол Павел до Коринтяни (4:9-16)

"Защото мисля, че нас, апостолите, Бог постави найпоследни, като осъдени на смърт; понеже станяхме зрелище на света на Ангели и човеци. Ние сме безумни зарад Христа, а вие сте мъдри в Христа; ние сме немощни, а вие силни; вие сте славни, а ние безчестни. Дори до тоя час и гладуваме, и жадуваме, и ходим голи, и ни бият по лице, и се скитаме, и се трудим, работейки с ръцете си. Злословени благославяме; гонени търпим; хулени молим се. Станяхме като измет на света, измет за всички досега. Не за да ви посрамя пиша това, а ви поучавам като мои възлюбени чеда. Защото, ако имате и десетки хиляди наставници в Христа, много бащи нямате, понеже аз ви родих в Иисуса Христа чрез Евангелието. Прочее, моля ви, бъдете ми подражатели, както съм аз на Христа".

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

www.dobrotoliubie.com

Брой 12 / август 2019

Енорийският лист се изготвя от екипа на сайта „Добролюбие“ и е в помощ на всички енорийски свещеници и храмове в диоцеза на БПЦ-БП.

Десета Неделя след Петдесетница – Възвръщане честните мощи на св. ап. Вартоломей

Докога ще бъда с вас?

Библията е пълна с примери за родители, чиято вяра и молитва за техните деца е по-силна от вярата и молитвата на самите апостоли. За тези обикновени хора ние не научаваме почти нищо. Мнозина родители буквално стигат "до ръба", до пълно отчаяние, когато усещат, че губят най-важното нещо в живота – децата си. Но тъй като надеждата умира последна, характерно за повечето от тях е, че не се отказват.

Да вземем бащата на болното момче, за което разказва днешното евангелско четиво (Мат. 17:14-23). След Преображението този нещастен мъж се доближава до Христос и казва: "Господи, помилуй сина ми; по новолуние го хваща бяс, и зле страда, защото често пада в огън и често във вода; водих го при учениците Ти, ала те не можах да го изцерят" (ст. 15). Болестта на момчето явно се дължи на бесовска намеса. Тя не е епилепсия, защото е свързана с циклите на луната и момчето търси смъртта си. Древните юдеи не обичат луната, защото околните езически народи се покланят на идоли, които са нейно олицетворение.

Бащата сигурно е изчерпал всички възможности да помогне на детето си. Той моли апостолите, които се оказват безсилни, а накрая възлага упованието си на Исус.

Най-интересната подробност в случая е, че момчето не се изцелява поради собствената си вяра. Напротив, то до такава степен е обладано от демона, че не иска да бъде излекувано и да се освободи от него. Изцелението не е предизвикано и от вярата на апостолите, които не са в състояние да извършат чудо. Тук действа вярата на родителя. В какво се изразява тя?

Евангелието подчертава, че бащата пада на колене пред Спасителя и Го нарича Господ. Той моли Исус от все сърце и не може да допусне, че ще му откаже. Когато Христос изгонва беса и излекува момчето, апостолите остават смаяни и питат защо те са могли да направят същото. А Той им казва откровено: *"Поради вашето неверие; защото, истина ви казвам, ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: премести се от тука там, и тя ще се премести; и нищо няма да бъде за вас невъзможно. Тоя пък род не излиза, освен с молитва и пост"* (ст. 20).

Каква вяра изисква Господ? Тя може да е наглед незначителна и миниатюрна – като синаповото зърно, което едва се вижда. Сравнението на Христос с това зърно не е случайно. След като бъде смачкано и смляно, то отделя огън, който се чувства при вкусване. Такова е и сърцето на този баща – смачкано, сломено, раздирано от болка за сина си. При това състояние молитвата му съдържа "огън", излъчва пламенност, която предава неговата вяра. Той не казва за своя син празните безучастни клишета, които чуваме всеки ден: "Карма ли е, какво е, така ще си умре", "Абе пробвай, пък каквото стане" или дори жестокото "До гуша ми дойде от това дете".

Този разказ трябва да се допълни с една интересна подробност, съхранена от евангелист Марк. Бащата има смирението да осъзнае и признае, че вярата му в Бога не е съвършена. Той се провиква пред събралата се тълпа: *"Вярвам, Господи! Помогни на неверието ми"* ([Марк 9:24](#)).

Този баща взема всичките си несъвършенства, душевните си слабости, сърдечните си колебания и ги стоварва пред нозете на Исус. Желанието на родителя става желание и на Спасителя, който изцелява момчето. Бог винаги чува безкористните молитви на майките и бащите, които не се отказват да се борят за най-скъпото си достояние – децата.

Но днешното евангелско четиво съдържа и друг съществен урок. Ние не трябва да очакваме Христос да се моли винаги, когато извършва чудо, защото Той черпи пряко от силата на Бога. Причината, поради която апостолите не могат да изцелят момчето е, че те възприемат благодатта като нещо дадено веднъж завинаги, а не като нещо, което трябва да се поддържа постоянно с пост и молитва. Тази поука е за всички свещенослужители и вярващи. Без молитва, която е проява на вярата, богослужението ни е сбор от празни ритуали, които граничат с магия. То така се и възприема от хората, които не притежават никаква вяра.

Но в религията, както и в живота, няма нищо магическо или автоматично. От една страна ние зависим изцяло от Бога, а от друга страна Бог условно казано зависи от нашето доверие, нашата надежда, нашите усилия. Каквото и да вършим, каквито и планове да правим, първо трябва да ги съобразяваме с Божия закон и да молим за Божието благословение, за да се радваме на успех.

Автор: Архимандрит Павел Стефанов